

ארץ ישראל

(אוצר היראה - ארץ ישראל - ו')

עיקר התגלות כבודו יתברך שבארץ הגשמי הזאת בבחינת **מלא כל הארץ כבודו**, הוא בארץ ישראל, ומשם נמשך איזה הארה גם חוץ לארץ. וכן עיקר שלמות התגלות הדעת שמאיר הצדיק לדרי מעלה ומטה, בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה, ושהאדם הוא גבוה ויכול להשיג יותר מהמלאכים, וכן כל בחינת כלליות העולמות שזה העיקר, ומשם נמשך בחינת הארת הרצון, כל זה הוא בשלמות בארץ ישראל (הל' נטילת ידים לסעודה ו' - ע"א פ"א פ"ד).

עצות

(עצות המבוארות - מועדי ה' פסח, ג' - ד')

אמירת ההגדה לבילל הסדר של פסח מסוגלת לתקון הברית. (לקוטי מוהר"ן א' - כ', י.) על כן צריך לומר את ההגדה בקול חזק ובהתעוררות רבה. כי אמירת ההגדה בקול חזק מעוררת את הדעת, ועל ידי זה זוכים להתגלות הדעת. היינו להבין בדעת זו את שצריך להבין באמת. וכשזוכים לדעת אמת, הוא עיקר הגאולה. כי גלות מצרים נגרם על ידי פגם הברית, ועל ידי פגם הברית נפגמת הדעת רחמנא לצלן. אבל על ידי ספור הנסים והנפלאות של יציאת מצרים, זוכים לתיקון הברית, תיקון הדעת, וזה עיקר הגאולה. גם על ידי שתיית מצוות ארבע כוסות יין בפסח, זוכים לתיקון הדעת, תיקון הברית. מסעיף זה יכולים ללמוד כמה צריך להזהר בכל מנהג קדוש מן המנהגים המבוארים בשולחן ערוך, בהנהגת סדר פסח. כי על ידי כל מנהג ומנהג הנהוג לבילל הסדר, זוכים לתיקון מיוחד, ובפרט לתיקון הברית, שזה כלל כל התקונים, כמבואר בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ט.

בימי הפסח צריך להתפלל בקול אדיר וחזק, כי התפילה בזעקה מסוגלת לתיקון הברית. כשם שאמירת ההגדה בקול גדול מסוגלת לתיקון הברית.

תפילה

(לקוטי תפילות א' - כ')

... ותהיה בעזרנו, שנוכה לקבל עלינו קדושת חג הפסח בקדושה נוראה ועצומה ובשמחה וחדוה גדולה. ונוכה לקיים מצוות ארבע כוסות של יין של פסח בשלמות הראוי, בקדושה ובטהרה גדולה. ותפתח לנו אור הדעת, ותשפיע עלינו אור קדושת המוחין העליונים, שנוכה שיהיו נמשכין עלינו בפסח כל המוחין הקדושים, מוחין דגדלות ומוחין דקטנות. ונוכה לסדר הסדר של פסח בקדושה גדולה כראוי, ותעזרנו לומר ההגדה בקול רם, בכוונה גדולה ונוראה, ובשמחה וחדוה רבה ועצומה, ובהתעוררות גדול ובהתלהבות נמרץ, בקדושה ובטהרה גדולה, עד שהקול יעורר הכוונה, עד שאזכה על ידי זה לתיקון הברית ולתיקון הדעת בשלמות באמת, עד שאזכה לבוא לחדושי תורה אמתיים, ואזכה להמשיך תמיד דבורים חמים כגחלי אש על ידי תפילה ותחנונים.

שקורין "טייטור" ו"קומעדיוס" וכיוצא בזה, ושם מעורבים זכרים ונקבות בלי שום הבדל, ושומעים שיר עגבים, ועושים מה שעושים כמפורסם כל זה, ואינם יכולים להכחיש זאת, כי הם בעצמם יודעים בעצמם מחשבתם הקדושה והטהורה שיש להם שם, ומה שעושים אחר כך. אוי להם אוי לנפשם! ועל כל פנים הם פורשים עצמם מדרך החיים, מדרך תורתנו הקדושה שאסרה זאת, כמו שכתוב: **ובחוקתיהם לא תלכו**, כמו שפירש רש"י שם. והם מבליים ימים וזמן המובחר על שטותים כאלו, ואחרית שמחה תגוה, וכל הצרות והיסורים שיש להם כל ימיהם הם יודעים בעצמם.

כי באמת רק העניים והאביונים קטני השכל, שאינם בקיאים בטיב העולם, רק הם סוברים שאנשים כאלו ההולכים בשרירות לבם, בדרכים הללו של המחקרים שהתחילו מחדש בעוונותינו הרבים, יש להם כל העולם הזה וחיים בנחת, אבל באמת מי שיש לו מוח בקדקדו ובקי בהם ובדרכיהם, הוא יודע מעוצם מרירות חייהם, שהם מלאים כעס ומכאובות יגון ואנחה כל ימיהם, וחורקים שינם בכל עת על החסידים התמימים והכשרים על ששמחים שמחה אמיתית בה' יתברך, ויש להם נחת רוח ושמחה גדולה בשבתות וימים טובים וכיוצא בזה, בכל עת שאנו זוכים לזכור הטוב אשר היטיב עמנו ה' יתברך, שהבדילנו מן התועים האלה ושם חלקנו בחיים להאמין בה' **ובמשה עבדו**, בתורה שבכתב ותורה שבעל פה, ובספרי הזוהר והאר"י ז"ל והבעל שם טוב ז"ל וכו'. כי הם, כל ימיהם, אין להם שום שמחה אמיתית שתהיה מגיע לחלק מאלף ממעט השמחה שיש לפחות שבישראל בכניסת שבת וכיוצא, רק להפך, כל ימיהם כעס ומכאובות, ותמיד חסר להם רבוי תאוותיהם לאין קץ, (ההמשך מעבר לדף...)

ובחוקותיהם לא תלכו...

(לקוטי הלכות - הלכות פריה ורביה ג' - ל"ד)

מי שיש לו אמונה שלמה בה' יתברך, הוא חי חיים טובים תמיד. וכל החסרונות, הוא רק מחסרון אמונה. ועל כן, החכמים והמחקרים חיייהם אינם חיים כלום, כי הם רחוקים מחי החיים, על ידי חכמתם וחקירתם שעוקרת אותם משורשם, וכרוכים תמיד אחר חכמות שאחר הטבע, ששם מלא חסרונות, כי העולם הזה מלא חסרונות כעס ומכאובות, ואין שום אדם שישלים תאוותו בזה העולם, וסוף כל סוף מה יתרון לו מכל עמלו וכו'?

וגם כל החכמות חסרים, עד שרובם מודים בעצמם שאין יודעים כלל, כי זה אלפים שנים שחוקרים חכמת התכונה, וזה סמוך המציא אחד תכונה חדשה כידוע, וכולם קבלוה באהבה, ובאמת הוא שטות גדול למי שיש לו מוח בקדקדו, וכמבואר בדעת החולקים עליו, ובין כך ובין כך דעה אחת מהם שקר, ולשוא עמלו החכמים או הראשונים או האחרונים כל ימיהם למצוא חכמת התכונה, ומאומה לא נשאו בעמלם, כי האחרונים סתרו דעות הראשונים, ומי יודע האידך האמת, ובאמת הוא שלא כדברי זה ולא כדברי זה.

וכן בשאר החכמות, ובפרט בחכמת הדאקטרי [הרפואה] שנראה לכאורה שהוא לטובת העולם כדי להציל האדם מחליו, ובאמת עיינו הרואות כמה אלפים ורבבות נפשות שקעו ומתו על ידי הדאקטורים דווקא, כאשר רואים בחוש בכל יום, כמו שאמר רבינו ז"ל (שיחות הר"ן, נ') שהדאקטורים הורגים נפשות רבות לאין מספר, והם בעצמן מודים שכל כך חקרו בחכמות הדאקטורי עד שעכשיו אין יודעין מאומה, ויש מחלוקת גדול ביניהם, שלדברי זה דעה האחרת ממייתה את האדם, ולדברי שכנגדו הוא להפך, כמבואר בדברינו מזה. ואם כן הלוואי ולא היינו יודעים מעולם מחכמת הדאקטורי, בוודאי היו עכשיו בני תבל בכפלים. וכיוצא בזה בשאר החכמות.

ואפילו אם לפעמים נצמח מצד אחד איזה טובה על ידי חכמתם, היא רעה מצד אחר, ואפילו צד הטובה הוא רעה גדולה, כי בעולם הזה אין שום טובה כלל. ומה יתרון לאדם כשממציא ניגון יפה בחכמת המוזיקא שיגע עליו כל ימיו, ולבסוף על ידי הניגון הזה נמשך אחר תאוות ניאוף, שממית את האדם בגשמיות ורוחניות, כנראה בחוש, שהם הולכים בבתי טרטיאות וקרקסאות שלהם

סיפור

(מספר כוכבי אור - סיפורים נפלאים, רכ"ה)

© מעשה ממרור שספר רבינו ז"ל, שפעם אחת הלכו יהודי וגרמני יחד נדוד, ולמד היהודי את הגרמני שיעשה את עצמו כמו יהודי (כיוון שהלשון הוא אחד במדינות אלו), והיהודים רחמנים וירחמו עליו.

© וכיון שבא סמוך לפסח למדו איך שיתנהג (שיקרא אותו בעל הבית לבית על הסדר) בכל הסדר, שעושין קידוש, ורוחצים ידים, רק שכח לאמר לו שאוכלים מרור. וכיון שבא להסדר רעב מכל היום, ומצפה שיאכל הדברים טובים שאמר לו היהודי, אבל נותנים לו חתיכת כרפס במי מלח, ושאר הדברים הנוהגים בסדר, ואומרים ההגדה. וכבר הוא בעינים צופיות להאכילה, והוא שמח כבר שאוכלים כבר המצה. פתאום נותנים לו מרור, ונעשה לו מר בפיו, והוא חשב שזהו הסעודה שרק זה יאכלו. ברח תכף במרירות ורעבון, וחשב אל עצמו: **יהודים ארורים, אחר כל הצערמניא** (הטקס), **נותנים זה לאכול.**

© ובא לבית המדרש וישן, ואחר כך בא היהודי בפנים שמחות, שבע מאכילה ושתיה, ושאלו איך היה לך הסדר? סיפר לו בכעס. אמר לו: **הוי גרמני שוטה, אם היית מחכה עוד מעט, היית אוכל כל טוב כמוני.**

© כן הוא בענין רבינו (ועבודת ה') שאחר כל היגיעות והטרחות עד שבאים (ונתקרים לרבינו או לעבודת ה' לזכך הגוף) נותנים מעט מרור מרירות, כי זיכוד הגוף בא במרירות, אבל האיש חושב שתמיד יהיה רק המרירות, אך זהו הכל רק המרירות וכו' על כן בורח תיכף. אבל כיוון שמחכה מעט וסובל זה המרירות מעט מזיכוד הגוף, אז מרגיש אחר כך כל מיני חיות ותענוג (ואלו המשלים יכולים ללמוד מהם עצות לכל עניני עבודת ה'). כן הוא בענין זה של עבודת השם, שמקודם עובר המרירות של זיכוד הגוף, אבל אחר כך מרגישים החיות וכו'.

צדקה וחסד

(אוצר היראה - צדקה וגמילות חסדים, צ"ט)

✦ הפרוטה של צדקה היא בחינת **יודי**, בחינת קוצא דאות **ידי**, שעל ידי זה נתבטל אל אחר, וזוכין להאמין באחדותו יתברך בבחינת ה' אחד, וגם על-ידי זה עולין מטומאת השקר ומתקדשין בקדושת הקודש, כי עיקר ההבדל בין שקר לקודש היא גם כן על ידי קוצא דאות **ידי הנ"ל**.

120 איל

תרומות: בנק הדואר ח-7 89-2255-7
עלונים: 02-5829086
050-6741702
054-7587032
מכתבים: ת. ד. 27100 ירושלים
מיקוד 91270
שידוכים: 050-6870043 (13:00-16:00)

ובחוקותיהם לא תלכו ...

(המשך)

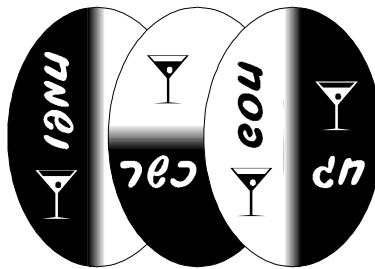
כי הם רוצים שיהיה הכל בשלמות אצלם, שיהיה המלבוש תפור כרצונו דייקא בכל הדקדוקים והפרטים הרבים שהוא רוצה, ושיהיה לו כמה מלבושים שונים המוכרחים לו לפי דעתו, כי זה המלבוש צריך בבוקר כשקם ממתנו, וזה צריך בעת יציאתו לשוק, וזה בצהרים (ומלבוש לתוך הקבר אינו חושב כלל וכו'). וכן בעניני המנעלים ומשיחתן והכלי עץ שהם הדפוסים שעליהם מושחין אותן, וכיוצא בזה רבוי צרכיהם המוכרחים להם ולא לנו, המטרידים את ימיהם. ומי שהוא עשיר חסר לו הצטרכות כאלו הרבה מאד. ובפרט בענייני הדירות שלהם וכלי הבית שלהם, שהכל רוצים שיהיה על פי חכמה, עד שמחמת זה רבו צרכיהם מאד, עד שמוכרחים להפליג עצמן למרחקים, והם כל ימיהם נעים ונדים, יומם לא ינוחו ולילה לא ישקוטו, ומחמת שרוצים שיהיה להם בית נאה עם כל הכלים שלהם, מחמת זה לנים על פי רוב בכפרים ובבתי נכרים ומבלים רוב ימיהם בבית אחרים, וכשבאים לביתם טרודים בהבליהם, עד שאין יודעין אם הם בביתם אם הם בחוץ בדרך, וסוף כל סוף נעשים בעלי חובות, עד ששכיח אצלם הרבה שממיתים עצמם בידים בקני שרפה או בסכין, שמאבדין עצמן לדעת, מחמת רבוי תאוותיהם שרדפו כל ימיהם ולא השיגום.

ובאמת גם אנשי בני ישראל הכשרים צריכים מלחמה גדולה עם יצרם, לבלי לרדוף אחר מותרות ולהסתפק במועט בכל מה דאפשר, כי כל מה שרוצה להשלים חסרונו יותר מזה העולם, חסר לו עוד הרבה יותר ויותר, כנראה בחוש, כי גם ההכרחיות של האדם המוכרחים ביותר רבים גם כן מאד, וצריכים לבקש הרבה מאד מה' יתברך שלא יטרידוהו ההכרחיות מעבודת ה' יתברך, מכל שכן וכל שכן שאין צריכין לרדוף אחר מותרות, ומכל שכן וכל שכן כמה רע ומר עד הנפש דרכי אלו הפורשים מדרכי ישראל, ההולכים בכל מנהגייהם בדרכי העכו"ם דייקא, שעוקרים אותם מן העולם הבא בוודאי, כי **כל באיה לא ישובון ולא ישיגו ארחות חיים**. וגם בעולם הזה הם מלאים דאגות ויגונות רבות מאד מאד עצמו מספר, וכל ימיהם כעס ומכאובות הרבה, ואין להם במה לנחם את עצמם, מאחר שרחוקים מה' יתברך ומקדושת תורתו ומצוותיו ושמחת שבת ויום טוב.

כי אנשי ישראל הפשוטים, אפילו אותן שרודפין אחר משא ומתן ולהוטים אחר העושר ולא שברו תאוות עולם הזה והבליו, אף על פי כן מאחר שיש להם אמונה על כל פנים, ומתנהגים בדרכי אבותינו אשר מעולם, ואינם הולכים בדרכי מלבושיהם ובמנהגייהם, ואינם מחנכים בניהם בלימוד ספריהם ולשוונתם וכו', אלו האנשים אף על פי שגם הם יש להם הרבה דאגות מרבוי הצטרכות שלהם מחמת שאין להם מידת ההסתפקות כראוי, אף על פי כן יש להם חיות ושמחה קצת בשבתות וימים טובים וכיוצא בזה, ומקווים לה' שייטיב עמם

להבא, וחושבים על אחריתם קצת, ומתנחמים במה שנותנים את בניהם לתלמוד תורה, ומשתדלים שילכו בניהם בדרך הישר, בדרך התורה, בדרך אבותינו מעולם, מכל שכן היראים והכשרים המסתפקים במועט כדי חיונו בצמצום, מכל שכן וכל שכן הצדיקים אמתיים אשר פנו ערפם לגמרי מתאוות עולם הזה והבליו, ומקשרים עצמם כל ימי חייהם לחי החיים, הם זוכים לעיקר החיים באמת, חיים אמתיים שאין בהם שום חסרון.

והכלל, שכל העולם הזה מלא חסרונות, וכל הכרוך אחריו יש לו חסרונות תמיד, וכל מי שכרוך אחריו יותר ויותר, אף על פי שנדמה לו שיש לו עשירות ותאוות עולם הזה, אף על פי כן הוא חסר יותר ויותר, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: **אין אדם מת וחצי תאוותו בידו. יש לו מנה מבקש מאתים וכו'.** כי כל העולם הזה נמשך מבחינת תחילת הצמצום שהוא בחינת חסרון כנ"ל, ועל כן הוא מלא יגונות כעס ומכאובות ודאגות וחסרונות תמיד כנ"ל. כי כל העולם הזה לא נברא כי אם בשביל הבחירה, כדי שיהיה להאדם בחירה ונסיון.

וה' יתברך, בטובו וברחמיו, הקדים והודיע לנו על ידי צדיקיו האמתיים, וגם הראה לנו בחוש למי שיש לו שכל מעט, שהעולם הזה מלא יסורים, למען נדע לבלי להניח להטעות עצמנו, חס ושלום, כמו שאמר רבינו ז"ל (שיחות הר"ן, נ"א) בזה הלשון: **את זה תקבלו ממני שלא תניחו עצמכם להטעות בזה העולם, כי העולם הזה מטעה אותנו לגמרי, כי אין גם אחד שיהיה סופו טוב מזה העולם וכו', וגם לאומות העולם צריכים להודיע זאת וכו', עיי' שם.** ומי שרוצה שיהיה לו חיים בזה העולם, אי אפשר לו להשיג כי אם כשמסתפק במועט בתכלית המועט מזה העולם כדי חיונו בצמצום, וגם זה המעט יהיה כוונתו לשם שמים על פי התורה, כדי שיוכל לעבוד את ה' יתברך, שבשביל זה נברא. וכל מה שמרחק עצמו מתאוות עולם הזה ומקשר עצמו לה' יתברך ולהתורה, נתמעטים חסרונותיו, כי נכלל בבחינת שלמות יותר, כי ה' יתברך עיקר השלמות, וכל מה שמתרחק יותר מהעולם הזה ומתקרב לה' יתברך, הוא נתרחק ביותר מהחסרונות ונכלל בהשלמות. ועיקר הוא האמונה, כנ"ל.